

HOOFDSTUK 1

De lucht is nergens zo fris en zuiver als hier, dacht Inge terwijl ze met een diep gevoel van tevredenheid haar hoofd ophief en genietend de frisse zeewind door haar blonde haar liet spelen. Met haar hand losjes op de leuning daalde ze de houten trap naar het strand af. Dino was al voor haar uit gerend en ploegde met zijn korte poten door het mulle zand naar de vloedlijn. Ze hoorde hem opgewekt blaffen naar een vrouw die met gebogen hoofd, haar handen diep in haar zakken, over het strand liep. Met wijde bogen rende Dino om haar heen, haar uitdagend met hem te gaan spelen. Toen ze dat niet deed, rende hij beledigd een andere kant op. Op de zandbank vlogen de meeuwen verschrikt op toen hij door het ondiepe water in hun richting koerste. Hun scherpe kreten sneden door het eentonige geruis van de branding. Vol argwaan bleven ze boven hem cirkelen totdat hij het voor gezien hield en weer wegrende.

Inge grijnsde breed toen ze onder aan de houten trap op het strand bleef staan. Ze wist dat het geen zin had Dino tot de orde te roepen. Sinds hij als pup bij haar thuis was gekomen, was hij schromelijk verwend door haar moeder. De pogingen daarna om hem wat gehoorzamer te maken, waren grotendeels mislukt; Dino luisterde wel maar alleen wanneer hem dat zelf

uitkwam. Inge zette haar kraag op en met haar handen diep in de zakken van haar vuurrode windjack stapte ze in het mulle zand. Hoewel de lucht strakblauw was, stond er een stevige wind en afgezien van de andere vrouw was er niemand anders op het strand. Meestal was ze vroeg genoeg om het strand voor zich alleen te hebben, maar de laatste tijd zag ze die andere vrouw wel vaker. Een paar keer hadden ze een vluchtige glimlach gewisseld en Inge had bij de ander een aarzelende behoefte tot een gesprek vermoed, maar om de een of andere reden was het daar niet van gekomen.

Ze hield ervan 's morgens vroeg ongestoord langs de vloedlijn te lopen en te speuren naar iets dat na de vloed op het strand was achtergebleven. Vandaag had ze een plastic zakje meegenomen voor mooie schelpen waarvan ze een collage wilde maken. Ze had er al een heel duidelijk beeld van voor ogen: het zou een olieverfschilderij worden met het opspattende water van de branding. De schelpen zou ze op het doek plakken, samen met stukken aangespoeld touw die ze al eerder had gevonden. Ze had de rafelige groene en oranje stukken uitgekookt en ze wist dat de kleuren prachtig zouden contrasteren met het witte schuim van de zee. Ze fronste even. Ze zou nog haast moeten maken met dat schilderij wilde het op tijd droog zijn voor de eerste kunstmarkt van het seizoen. Ze gebruikte olieverf en dat had op zijn minst een week nodig om te drogen. Hoewel

ze voornamelijk schilderde uit liefdebberij, hadden haar ouders haar aangemoedigd een serieuze poging te wagen wat van haar werk te verkopen. Enige tijd geleden was haar vader bij haar gekomen met de trotse mededeling dat hij een kraam voor haar had gehuurd op de kunstmarkt die wekelijks ten behoeve van de toeristen werd georganiseerd. Op haar protesten dat de kunstmarkt voor professionele kunstenaars was bestemd, had hij slechts gereageerd met de opmerking dat ze...